

Паула Лайт

Другата България
или Поредната политическа
мимикрия на българската мафия

Съдбата на България е предначертана. След тези парламентарни избори, „Герб“ ще управлява за две години и четири месеца. След този период, за клетата ни измъчена Родина ще възникне големият и последен шанс да поеме по пътеката на духовното и материално Възраждане. Но ПП „Другата България“ не е тази обновителна сила. Нейните лидери не са месиите. Нейните цели нямат нищо общо с мечтите и благополучието на клетия ни народ. Не бива да допускаме да бъдем излъгани за пореден път, защото историята не дава безброй възможности.

Мнозина от моите читатели са ме укорявали в прекалено черногледство, а някои дори в твърде много злоба и омраза. Не им се сърдя, защото често рисувам мрачни картини, но мисля, че не са прави. Като всеки българин чакам, надявам се и търся. Подобно на Диоген, който, странен и неразбираем за другите, обикалял по друмищата на Древна Елада с фенер, запален посред бял ден, търся и ще продължавам да търся. Очаквам онези наши синове и дъщери, които с истинско родолюбие, безкористност и жертвоготовност ще се захванат да изринат Авгиевите обори и да спасят народа си от блатото, в което е затънал.

Вярвам, че спасителите ще дойдат отвън и ще бъдат емигранти, може би, второ поколение. Това трябва да са хора, които не носят гените на робската апатия и бездушното покорство. Те ще бъдат нашият Мойсей, който да ни изведе от духовната пустиня, в която се намираме. Ето защо, когато разбрах за учредяването на партия „Другата България“, у мен за миг трепна надеждата, че това са чаканите, че някак ще прескочим предначертания период на управлението на Герб, че светлината доближава мрачната яма на затвора ни. Затова написах на господин Божидар Томалевски, лидер на въпросната политическа организация писмо, което завършва така:

„Но паякът плете огромни паяжини, а злото хвърля дълги сенки. Кой може да знае дали сред вас не са се настанили като личинки на паразити потомците на ония, които озлостиха народа ни? Преуспели и загладени, костюмирани и самодоволни, те, може би, обикалят сред добрите и почтените от вас и ви убеждават, че не са деца на мрака, а на светлината. Спомнете си за «великденчетата» на Симеон Сакскобургготски! Един от вас, например, е бил координатор на НДСВ. Огледайте се за маскирани издънки на комунистическата върхушка или за агенти на Държавна сигурност второ поколение, та да не ви употребят за своите користни

цели! Не допускайте да внесете в Родината оня дървен кон, с който данайците са унищожили Троя.

Аз ще следя кандидатите, действията и идеите ви и ще бъда много бдителна. Ако целите ви са чисти, ако не сте емисари на все същата червена ламя, няма да имате по-добър приятел от мен. Ще работя за вашата кауза, анонимна и неизвестна, безвъзмездно и честно, без да очаквам «къс от баницата» и да претендирам за заслуги. Докато съм жива, едва ли ще научите моята самоличност.

Но горко ви, ако смятате да си направите поредната гавра с клетите ни сънародници! Ще ви обявя война, а мисля, че умея да воювам. Колкото и Донкихотовско да ви изглежда, мечът на Гебура не е ръждясала и смешна старомодна играчка на честта, а оръжие на Светлината! Работете в името на Родината! Не позволявайте да ви завладее лакомия, презрение към обикновените хора, надменност и псевдоелитарни фасони, защото ще бдя! Засега съм с вас и ви благославям. Нека Светлината ви пази и закриля!“

В отговор, Божидар Томалевски ми изпрати следното писмо:

Bojidar Tomalevski [bojidar.tomalevski@...]

До: Паула Лайт [paula_light@...]

Относно: paritq Drugata Bulgaria

Дата: Неделя, 2009, Май 3 19:17:23 EEST

Уважаема госпожо Лайт,

Благодаря Ви за моралната подкрепа. Вместо да си губите времето и да търсите някакви закодирани комунисти, царисти и т.н., по-добре се присъединете към нашата идея. Уверявам Ви, че при нас такива няма. Както разбирам от Вашето писмо, нашата инициатива Ви хареса и ще се радвам ако Вие лично се ангажирате с нея, станете наш член, организирате клуб и бъдете представител в държавата, в която живеете.

С най-добри пожелания,

Божидар Томалевски

Бих желала искрено да споделя какво най-много ме огорчи. Не това, че господинът най-безпардонно излъга в своето послание. Политиците май лъжат по презумпция така, както леопардът има петна, а

таралешът – бодли. Не! Огорчи ме твърде снизходителната представа на Томалевски за интелектуалните качества на неговите сънародници. Това, че гледа на нас, както конквистадорите са гледали на примитивните диваци и аборигени и смята, че е много лесно да ни пробута мъниста, бутилки евтин алкохол и огледалца, а да получи в замяна земя и кюлчета злато. Вярно е, че сме дали много примери за политическа доверчивост и наивитет, но все пак сме компютърно грамотни и не е чак толкова трудно да се направи проверка и внимателен анализ на новите лица, които искат да станат част от „политическия елит“. Тази проверка ми показва с кого си имам работа. Зад кротката агнешка маска отново ми се озъби старата вълча муцуна на червената върхушка и нейните потомци. Подобно на сюжета в евтина *comedia del'arte* или в сензационен холивудски филм, зад картоненото домино, в различна роля, играят все същите стари актьори с набръчкана съвест, съсухрен морал и немощни души. Спомнете си старата приказка за седемте козлета. За да влезе в заключената колиба и да погълне козлетата, вълкът покрива лапите си с брашно и говори с тънки и нежни кози трели, та наивните яренца да го вземат за своята майчица коза и да му отворят. За да не пуснем сред стадото си поредния гладен вълк, искам да ви разкажа една приказка, приказката за Другата България. В нея има всичко – красиви благороднички, наследници-хамелеони, дипломати с манталитет на търгаши и цяла торба илюзии. Който има уши да слуша, за да не пуснем за пореден път хищника сред нас!

Имало едно време в град Златица хубаво момиче на име Василка Димитриева. Тя не харесвала сивия си живот в сивия делник, сред сивите си връстници. Не харесвала и името си. Искала да попадне в друга земя, в друго време и под нова самоличност. Така Василка претърпяла метаморфоза и станала Лучия Остерлунд, смел борец за човешки права и свободи, яростна роялистка, носителка на благородническа титла. Дистанцирам се от онези, които ѝ се подиграват и я назовават „луда бабичка“, както и от онези, които твърдят, че е търпяла наказание за кражба в Сливенския затвор. Може да е било така, а може и да не е. Разбира се, Василка-Лучия лъже за много факти от живота си, но това е разбираемо и донякъде простимо. Ужасно е да не харесваш себе си, да искаш да влезеш в друго битие и друга кожа. Все пак, бих я посъветвала да реши каква е. Представя се за член на лигата (то е комитет) за човешки права и свободи, *Helsinki Watch* (http://en.wikipedia.org/wiki/Helsinki_Watch), за член на комитет с това име в България, Финландия или Южна Америка. Представя се и за член на *Amnesty International*

(<http://www.amnesty.org>), което не е възможно, просто защото в тази организация не членуват физически лица, въпреки че има многобройни сътрудници. Лучия трябва да си избере и дали да бъде баронеса или графиня, защото е невъзможно двете едновременно, бива и да се задоволи с едно-две висши образования, а да не твърди, че има пет. Няма нищо срамно в това в жилите ти да тече българска пролетарска кръв и да си по образование лаборантка. В този фентъзи епос нашата Пепеляшка се обърква твърде много и си противоречи, а твърденията ѝ са направо безумни. Не бих се занимавала с нея и не бих дръзнала да руша илюзорния ѝ свят. Нека вярва, че тиквата е златна каляска, а плъховете – лакеи. Нека смята, че изящната и аристократична кристална пантофка е подходяща за нейния крак. Проблемът е в това, че госпожата е решила да влезе в голямата политика и да пробие пърина в нея за своя син, Божидар.

Отначало вижда мястото му най-вече в средите на НДСВ, където бляновете ѝ вече го рисуват като доверен царедворец и най-приближен и обичан съветник на „царя“. За целта, мадам Лучия се втурва да основа роялистки клубове и да проповядва доктрината на монархията сред своите сънародници. В оня период, нашите медии проявяват наивност и често я интервюират като дама със знатно потекло, която иде от Запад да ни налее ум в главите. Гостенката не спира да говори за качествата на Симеон, за предимствата на монархическата форма на държавно управление. Стига дотам, че твърди най-сериозно как фамилията на Сакскобургготите произлизала от прабългарския род Дуло. Намират се хора, готови да преглътнат дори и това. Действително, нашата Пепеляшка постига нещичко и синът ѝ става член на Националния съвет на НДСВ, но достъпът до държавната баница на управлението тъй и остава недостижим за него. Тлъстите мръвки са подготвени за великденчетата, за приближените на принц Кирил от така наречения Лондонски клуб, които носят в гените си знатно червено потекло и разполагат с доста куфарни пари.

Разочарована, Лучия Остерлунд се опитва да направи сина си евродепутат от листата на Социалдемократическата партия. Когато не успява, става страстна привърженичка на „Герб“ и хуква да агитира за кандидатите на тази партия в местните избори. Тя обикаля из провинцията. Посещава Русе, Плевен, Габрово, и Хасково. Направо е неуморна, но накрая стига до печалния извод, че и тук баницата отдавна е разпределена и едва ли ще има къс за нейния наследник. Така мадам стига до извода, че е трудно да се снесе златно яйце в нечие чуждо гнездо и че на сина ѝ е нужна собствена партия. За привърженици тя привлича втора

вълна монархисти, чрез които Симеон ще запази известно влияние в управлението на страната, за да защити авоарите си. Така се ражда Политическа партия „Другата България“.

Партията е учредена на 23.03.2009 г. в столицата, в хотел „Кемпински-Зографски“, а учредителното събрание се състои от 620 делегати. Бих искала да споделя с вас каква е програмата на тази партия, но така и не разбрах. Всичко се свежда до приятно мъгливи обещания в страната да стане по-хубаво, а избраниците, които имали солидни европейски връзки, да „лобират“ за повече европейски инвестиции. Като се изключат няколко технически предложения, свързани с възможността на емигрантите да упражнят правото на глас, лично аз не видях никаква конкретика. Лозунгите силно ми напомнят обещанията на Симеон да „оправи“ България за осемстотин дни и направо да я превърне в земен рай. Е, наистина я превърна за себе си и за приближените си фаворити!

На събранието за лидер на партията единодушно бе избран Божидар Томалевски, а в ръководството влязоха някои емблематични личности, за които ще поговорим по-долу.

Какво бих могла да кажа за лидера? Като начало, това, че лъже като барон Мюнхаузен. Заявява в писмото си, адресирано до мен, че сред тях няма царисти и пропуска да спомене, че е бил в ръководния орган на НДСВ. В интервю с него, взето преди време от журналистката Ана Миланова, четем следното: „НДСВ се олицетворява с Негово Величество. Той е една силна и харизматична личност. Аз самият съм хард роялист. Именно това ми даде тласъка да бъда съпричастен към идеите на НДСВ“. В други изявления говори за образованието си, завършено във Финландия, със специалност маркетинг, мениджмънт и реклама, за това, че знае шест езика и че има солидни контакти с елитни международни среди. Не знам какво да мисля за тези изявления, но лично аз вече, преди да се ръкувам с него, бих си преброила пръстите. Още повече, че твърди, че имал родствени връзки с фамилията Ротшилд, което вече ми напомня за богатото въображение на майка му, госпожа Остерлунд.

Каквито и да са подвизите и постиженията на нашия герой в миналото, не разбирам защо са му нужни няколко документа за самоличност и няколко имена, от които аз знам за три: Божидар Томалевски, Божидар Томалев и Дарио Томалети. На мен ми се струва, че за почтения човек е достатъчно едно, а ако е торец и творчески псевдоним. Повече ми миришат на сериозни разногласия със закона.

Томалевски ни смайва с подобно обилие и в търговско-правната си биография. Ако се обърнем за помощ към немите търговски регистри,

те могат да ни разкажат една твърде странна история:

На всяка от самоличностите му има регистрирани различни фирми. Индиректните връзки на тия компании, от своя страна, водят съответно до около сто офшорни или с чуждестранно участие дружества, регистрирани на един и същ телефон в София. Голяма част от дружествата, независимо от това, че са с един и същ телефон, имат различни адреси. В други случаи, обратно, адресът е един и същ, а телефоните – различни. Накратко, като че са положени големи усилия да затруднят до безобразие едно евентуално разследване. Ако смятах да правя общ бизнес с господин Томалевски, Томалети или Томалев, тези данни в регистрите биха ме накарали сериозно да се замисля. За жалост, Общинският съвет на Община Поморие е пропуснал да направи своевременно това и доверчивостта му ще струва на данъкоплатците 2000 дка земя, продадена на безценица, по 15 стотинки за декър.

Община Поморие регистрира смесено дружество с компанията „Ен джи би Кънсълтинг“ ООД, съдружници в която са Дарио Томалети, Георги Гюрковски и още едно лице, англичанин по националност. Тази фирма държи контролния пакет от 80% от капитала, а Общината е влязла с апортна вноска (земята) и няма дори блокираща квота. Според дружествения договор на смесеното дружество, с 2/3 от капитала спокойно може да бъде изключена като съдружник. Вероятно, общинските съветници са подлъгани със златни видения за голям инвестиционен проект, свързан със строеж на туристическо селище и игрище за голф в Каблешково. Томалети обещава парите да дойдат чрез инвестиции от лицата Дейвид Нюмън, Томас и Никълъс Галахър, за които твърди, че управлявали около един милиард евро в Европа. Българската агенция за инвестиции, незнайно как, е издала сертификата за първокласен инвеститор на „Ен джи би Кънсълтинг“, който позволява оказване на държавна помощ при изграждане на помощната инфраструктура.

Внасянето на терените в проекта като цяло е в груби закононарушения. Парцелът от 2000 дка още се води земеделска земя и, за да се промени предназначението ѝ, е необходимо решение на министерството на земеделието и продоволствието. Без такова решение, не би следвало да се говори за урегулиран парцел. За промяна на статута, трябва да се внесе такса, която възлиза на милиони левове и още не е постъпила в бюджета. За да се пристъпи към утвърждаване на Подробен устройствен план (ПУП), е необходимо първо да се приеме Общ устройствен план, в който да се вземе предвид урегулирания терен, а това не е сторено. Въпреки това, по мистериозен начин бива одобрен ПУП, дори без наличие

на изготвена оценка на въздействието на проекта върху околната среда. Одобрението на ПУП преди приемането на екооценка е грубо нарушение на закона, с което в момента се занимава Окръжна прокуратура – Бургас.

Все пак, отново с мистериозни методи, преди първата копка Министерството на околната среда и водите излиза с положителна екологична оценка, която господин Томалети получава на ръка от министър Джейдет Чакъров. Общината получава тази оценка твърде късно, което прави жалбата безпредметна. Накратко, налице е пълен хаос. Няма съгласие за проекта от Електроразпределителното дружество, няма строителна виза и няма договор за строителен контрол. Всичко това не пречи на господин Томалети и съдружниците му да преминат към действия.

Междувременно, точно в деня на подписването на дружествения договор за смесеното дружество с Общината „Ен джи би Кънсълтинг“ става 100% собственост на малтийската офшорка „Дарник Лимитид“ ЕООД. Земята вече е прехвърлена с нотариален акт, а съдружниците предприемат предупредителни действия, които и най-големият наивник би разтълкувал като прелюдия към изключване на общината като съдружник. Ако отключите вратата към държавното управление на господин Томалети и съдружниците му, става ясно що за личност бихте пуснали при козлетата.

Разказах ви тази история на дълго и широко с една цел. Искам да си зададете въпроса как господин Томалети работи в такава хармония с настоящето и предишно правителство. Очевидно, министърът не би дал на всеки почтен бизнесмен исканата оценка на ръка, взаимоотношенията с чиновниците водят всички нас до обриви и нервни кризи, а за нашия герой протичат много леко, направо по мед и масло. Това за пореден път следва да ни отвори очите за един прост факт: господин Томалети не е алтернатива на сегашното управление, а техен предан играч, седял досега на резервната скамейка, който предстои да излезе на игрището и да създаде поредната димна завеса, поредната илюзия, че нещо в тази страна се променя!

Друг член на ръководството на ПП „Другата България“ е Мартин Гюрковски, син на Андрей Гюрковски, убеден монархист, който по времето на НДСВ бе спряган като евентуален кандидат за кмет на София или за министър на енергетиката и брат на Георги Гюрковски, съдружник на Дарио Томалети в „Ен джи би Кънсълтинг“, чиито действия анализирахме преди малко.

Интересна фигура представлява господин Цачевски, дипломат.

Същият е бивш посланик на страната ни във Финландия, освободен от длъжност за груби нарушения, предимно на финансовата дисциплина. Става дума за продажба на безакцизен алкохол. Данните са за 660 бутилки, продадени на външни лица и 900 бутилки, за които липсват оправдателни документи защо са освободени от мито. Всъщност, при продажбата им посланика е начислявал ДДС, който по-късно е получил от Финландия. Парите липсват в касата на посолството. По-късно, Цачевски се мъчи да оправдае себе си с нагласен срещу него сценарий, поради принципното му отношение към кариерата на дипломатите в посолството. За жалост, обаче, е канен за обяснения и във Финландското външно министерство, което не може да бъде винено в интерес към нашата кадрова политика. Наред с това, много българи, живеещи във Финландия с носталгия си спомнят за купения „на далавера“ алкохол, продаван от посланика. Всичко това просто не може да бъде нагласен сценарий. Интересно е, че господин Цачевски е станал дипломатически представител на страната си чрез квотата на ДПС. Той обяснява това с мистериозна лична покана от Ахмед Доган.

Ето какви са данните за част от политическия актив на партията. Не само мирише, а направо вони на великденчета!

Разбира се, има и почтени хора, вероятно подведени да се включат в тази политическа авантюра. Например, треньорът Емил Велев или господин Йовчо Белчев, който е на една достолепна възраст и, въпреки че е убеден монархист, никога не ми е правил впечатление на безчестен човек. Ако не греша в преценката си за тези хора, искрено се радвам да им отворя очите, за да не се излагат пред българската общественост.

Това е тъжната история на Другата България, нашия пореден „спасител“. Вярвам, че видяхте вълчата муцуна зад приятната пъстра маска. Не допускате да ни лъжат повече! Нямаме време за нови грешки и нови удари, защото страната ни вече загива под напъна на паразитите! Само след около две години и половина ще дойде единствената възможност за Родината ни. През това време, търсете хората, защото те ще дойдат от вашите среди. Преценявайте личностите с достойнство и морал, за да може, когато настъпи решаващият миг, те да са готови за спасителна акция. Създайте задгранично електронно правителство, следете внимателно събитията и мислете за спасението на изстрадалата ни земя. Костите на Аспарух, Паисий и Левски зоват за помощ. Не губете време за фалшиви илюзии и грешки, защото историята няма да ни го прости!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11576>]